

Pred nevihto.

Oblak temnosiv
priplul čez nebo
in senco temno
je vrgel sred njiv ...

„Oj, črni oblak,
odplavaj z neba,
oj, zbeži s poljā,
ti sence črn mrak!

Poglej, tu vsak cvet,
poglej, vsaka lat
vsa polna je nad,
vesel je je kmet!

In klas je bogat
ves plah vztrepetal,
bolno šepetal
je cvet sredi trat:

Dobrotno nebo,
oj, toče ne vsuj,
klasū ne izruj,
dobrotno nebo!

Naj njega srce
v solzah se topi,
če toča zdrobi
še nade mu tē!?”

Bogumil Gorenjko.

IVO TROŠT:

Potrebna lastnost ali ne.

Čitelj Modroslav je razlagal o bogastvu človeške duše: „Stvarnik je obdaril človeka s premnogimi lepimi krepostmi. Da ne zaostaja v vedah znanosti, mu je naklonil nikdar ugnano radovednost. Ko človek spozna iskano resnico, se veseli nove pridobitve. To spoznanje uvrsti k dosedanjim, ki jih ima spomin že ohranjenih dolgo vrsto. Da se vrste ne prenapolnijo in spomin ne preobloži, kar bi povzročilo kdovekakšne homatije, je preskrbel Stvarnik tudi tukaj svojo pomoč. Saj bi bilo naravnost grozno, ko bi človek čutil žalost ali veselje vedno tako živo kakor v prvem trenutku, ko je uvrstil spoznanje v spominu. V ta namen mu je določil spremljevalko, slepo in gluhonemo — pozabljivost.“

„Ali pomislite,“ je dejal Modroslav, „ta lastnost deluje samo tedaj, kadar je nevarnost, da bi človek preveč znal. Kdor malo zna, ne more veliko pozabiti.“

Niso ga umeli, pa so trdili, da se ne uče zato, da bi pozabili, marveč da bi znali. Učitelj jim je pa očital, da se vedno izgovarjajo, da so pozabili, kadar ne znajo. In ta pravda še danes ni dognana.

